

вахъ, дойде врѣмѣ на жената и като родила мъжко дѣте умрѣла. Тогива сж-
дникътъ много сѣ нажалилъ, и отъ мно-
гото жалбы непомыслилъ да сѣ върни на-
задъ, (нѣ само пратилъ извѣстїе въ до-
ма си за тѣхъ сѣдчкѣ). Послѣ рѣкзалъ на
гемиджїйтѣ да излѣзжтъ на едно пѣсто
мѣсто. И като отидохъ при единъ островъ
(адъ), изнесохъ жената и ѣж положиохъ въ
еднъ пещеръ; а дѣтетото което свѣщше отъ
мъртвата си майка и него оставихъ при
нея, и най-сѣтнѣ като ги покрилъ мъ-
жътъ ѣ, рѣкзалъ така; Прескѣтамъ Богоро-
дице мати сиромашка! и тыѣ които сѣ
ненадѣватъ ты имъ помагашъ: както си
родила Бога чѣдно; тѣѣ да завардишъ
и това дѣте,—прави сѣ него каквото зна-
еши. Това рѣче и влѣзе въ гемѣжтъ,
и за малко врѣме претигналъ въ Іеру-
салимъ. Тамъ като намѣрилъ свѣтаго
Апостола Петра, исприказалъ мѣ се цю
мѣ сѣ сѣдчило по пѣтътъ. А св. Петръ
мѣ рѣкзалъ: миръ тѣбѣ чѣдо, зацо си по-
вѣрвалъ свѣтѣе ѣченїе и свѣтаѣ вѣрж Хри-
стоѣ; а за твоѣжъ жена и за дѣтетото